

végül is miért és hova menetelünk ilyen szívdobogva,
végül is kit siratunk évezredes csonttemetőkön topogva,
végül is miféle falaknak esünk neki, s miféle igazság nevében,
végül is hol húzódnak ezek a falak,
közöttünk, körülöttünk, városok, országok vagy a
föld és az ég között,
vagy talán köztük és köztünk, testtelen tekintetek
és vakon botorkáló testek között,
akik pókhálókon, porfüggönyökön, fénynyalábokon keresztül
botladozunk a barlang kijárata felé,
csak fejüket csóválják, lélegző, korszaktalan őszállatok,
s máris tovatekeregnek, itt hagynak bennünket falaink között,
kezünkben véső és kalapács, legszívesebben sírni szeretnénk vagy énekelni,
de a szó mindig megakad a torkunkon, ha magunkra nézünk, porontyainkra,
ha a testi kínra nézünk s a meztelen szenvedésre,
ha elfordítjuk a szemünket erről a rothadó szivacsdarabról,
amely a tengerből vánszorgott elő, s oda hajíttatik is vissza,
nincs az a tömegsír, amely ennél gyalázatosabb,
és mégis összeszorul a gyomrunk, ha a legyilkolt csecsemőkre gondolunk,
a puha arcocskákra, a kimondhatatlan tekintetű szempárokra,
akik, immár alulról nézve ránk, csak azt kérdik, mint az iménti szörnyek,
hogyan vonulunk vésővel, kalapáccsal,
hogyan miért nem vagyunk inkább késő őszi domboldal,
személytelen szederindák grafikája,
miért nem vagyunk inkább valahol másutt, agyagtáblás városok vályogpalotáiban,
miért pont itt, és miért pont ekkor,
ezt kérdezik, s mi szótlánul elfordulunk,
s játszunk tovább forradalmainkat, hár szüntelen kísért
a bomlásnak indult szivacs képzete,
s vonulunk és felismerünk, s csak este érünk rá gondolkozni,
amikor már végleg leszállt a nap, s a füstölgő csatatér felett
munkához látnak az éjszaka szárnyas szalamandrái.

Tarbay Ede

VIHAR UTÁN

Forrásba mártom meggyötört magam,
test és lélek behegedt nyomait,
a kimondott szó még alakatlan,
s a semmi szél is új sebet hasít.

Lassan lenyugszom, katlan-éjszakám
végére várok, mozdul a világ,
az elmorajló villámok után
már fõlszálló, még riadt vadlibák.

Nézem az eget, madárcsapatot,
köröznek font a föld és víz fölött,
csõrükben széttört sugárdarabok,
szárnyuk hátunkra húzza a ködöt.

Nemrég a tó, és most a parti fû,
követhetetlen akarásunk útja,
egyetlen íz az édes-keserû,
gyávák vagyunk találni önmagunkra.

Gerard Gorman*

KÁLVIN TÉR / EZ MÁR CSAK ILYEN

Tovig szétrohadt az épület, még a kőkerub
pénisze is a kapu fölött, szétrohadt tövig,
elmállott, azt hiszem, ez már csak ilyen, ezt
magyarázták legalábbis vagy százszor, lassanként
kirágták, kieszegették a patkányok, elpusztítanak
mindent, ez már csak ilyen, növekszik és zsugorodik
minden, megállíthatatlanul, és én itt laktam,
a kellős közepén, a harmadik emeleten, a negyediken
a lépcsőfordulók szerint, meg se próbálom elmagyarázni,
vedd úgy, ahogy van, ahogyan én is, amikor vagy százszor
elmagyarázták bõrozás közben, az épület alatt a
pincében, mindegy, összedõlt az egész, mert túl sokáig
támasztották, dúcolták alá, faállványzat tartja,
de hiányzik az infrastruktúra, szétrohadt az egész
épület, tövig, korhadt gerendák tartják, szüette
gerendák, a lift nem mûködik, végig nem mûködött,
és csorog a víz, a csõveken, nem bennük, a hetedikről
le, át az emeletemen, a vezetékek szétrohadtak,
elemésztették a patkányok, szétrágtak mindent, ezt
mondták legalábbis, mondták annyiszor, ez már csak ilyen.

* Gerard Gorman 1960-ban született Liverpool mellett. Az elmúlt években a British Council támogatásával magyar költõket fordított. Itt jelenik meg elõször magyarul.